

El Sanatori

Sant Just Desvern

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: C/ Bonavista, 29-31.
Emplaçament Entre el c/ Major i el c/ de la Creu.

Coordenades:

Latitud: 41.381564863595
Longitud: 2.077675247306
UTM Est (X): 422880
UTM Nord (Y): 4581526

Classificació

Número de fitxa 08221 - 6
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Noucentisme
Segle XX
Any 1922-24
Autoria de l'element: Andreu Audet i Puig (arquitecte)
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: BPU-6
BCIL número de registre 10201-I per aprovació de la Comissió d'Urbanisme del 7 de maig de 1987.
Data aprovació: dj., 07/05/1987 - 12:00
Número inventari IPAC 19290
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada

Titular: 2917905DF2821F
Autoria de la fitxa Marina Peris - Kuanum
Data de registre de la fitxa: dt., 15/10/2024 - 09:24

Descripció

Edifici que es caracteritza per una estructura de planta quadrada, amb una distribució interior centrada al voltant d'un pati interior i una galeria a la primera planta, que dona un aire obert i lluminós a l'espai. Es tracta d'una construcció residencial amb planta baixa i un primer pis destacat, amb influències tant de l'arquitectura clàssica com del noucentisme.

A la part superior, sobresurten dues torres que coronen l'edifici amb cúpules de racó de claustre, una influència oriental que es fa evident en les cobertes de ceràmica vidriada blava de diferents tonalitats, de tipus mosaic. Aquestes cúpules, juntament amb les altres característiques arquitectòniques, contribueixen a l'aspecte solemne i majestuós de la construcció. L'arquitecte del sanatori, Andreu Audet, era conegut per treballar en edificis de grans proporcions com teatres i sales d'espectacle, i aquí hi ha plasmat un estil elegant i monumental.

Els elements decoratius són especialment notables per la seva riquesa i detall, amb columnes, capitells, òculs ovals, motllures i balustrades que aporten un caràcter historicista i senyorial a l'edifici. A la primera planta, el balcó amb barana de balustres ofereix un punt de vista sobre l'entorn, mentre que la planta superior, també amb una barana de balustres, presenta una terrassa amb un badalot central.

Les façanes laterals i posterior segueixen un esquema de tres eixos verticals, cadascun amb tres obertures. Sempre amb una obertura central de tipus galeria, que dona simetria i un aspecte equilibrat a l'edifici. La façana posterior té una clara influència clàssica i es caracteritza per la seva escala de tramada doble. Aquesta distribució d'obertures i la composició arquitectònica general fan del Sanatori de Sant Just Desvern un exemple distintiu de l'arquitectura residencial amb influències clàssiques i orientals, i amb un aire imponent i elegant.

Observacions:

També és anomenada com a Casa Romero i Casa Figueres.

Història

Per parlar de la història de l'anomenat "Sanatori" de Sant Just Desvern, cal remuntar-se als anys posteriors a la Primera Guerra Mundial, una època en què la població del municipi va créixer de manera exponencial a causa de la neutralitat d'Espanya en el conflicte. Aquest creixement va contribuir a la configuració del paisatge urbà actual, amb edificis emblemàtics com la Torre Madriguera, les cases Bassols i Solé, i el Mercat. En aquest context, una de les empreses més importants i destacades va ser la dels fills de Magí Campreciós.

Aquesta empresa seria la responsable de la construcció de la casa d'Elisa Romero del Olmo, qui consta com a signant de la sol·licitud de permís d'obra. Elisa Romero, una "bailaora" malaguenya ja en els darrers anys de la seva carrera, tenia intenció de traslladar-se a Sant Just Desvern amb la seva parella, Victoriano de la Riva i Ruiz. La decisió de residir a la vila podria estar relacionada amb la proximitat de la germana d'Elisa, Concepción Romero, i la proximitat a capital catalana.

Durant els inicis de la construcció, es va generar un conflicte entre l'arquitecte municipal, Marcel·lià Coquillat, i el dissenyador de l'obra, Andreu Audet i Puig. Finalment, la construcció va arrencar després de la renúncia de Coquillat. Al llarg de l'obra, Elisa Romero va insistir que s'utilitzessin només materials de màxima qualitat. Però, en un moment donat, la construcció es va aturar per falta de fons. Va ser llavors quan Elisa va decidir transferir l'obra i el terreny a nom de Victoriano, qui va aconseguir el crèdit necessari per acabar la torre. Finalment, l'edifici va quedar completat l'any 1924.

Tot i que la torre va ser finalment acabada, la parella mai no hi va viure, ja que Victoriano es va enamorar d'una altra dona, amb la qual va tenir un fill i va abandonar Elisa. Ella, que no en va conservar la propietat de la torre perquè l'havia canviat al nom de Victoriano, va continuar vivint a Barcelona fins a la seva mort.

A principis dels anys trenta, la finca va ser adquirida per dos metges, el doctor Rodríguez Arias i el doctor Vilardell, que hi van instal·lar una casa de repòs i salut anomenada "Bonavista". Aquesta casa va funcionar fins als anys cinquanta, i per això l'edifici va ser conegut més tard com "el Sanatori".

Després de la dècada dels setanta, l'edifici va passar a ser un habitatge particular, i amb les últimes reformes, l'edifici original, pensat per allotjar una sola parella, es va dividir en sis habitatges distribuïts per les diferents plantes.

Bibliografia

CARDONA, Daniel; DE FABREGUES-BOIXART, Oriol; FERRER, Xavier; GUASCH, David; MALARET, Antoni; MORAN, Josep; NUET, Josep; PANAREDA, Josep Maria; PÉREZ, Jordi; RENOM, Mercè (1987). *Sant Just Desvern, un paisatge i una història*. Ajuntament de Sant Just Desvern, Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

FONT GRASA, Pere; REVERTER SALA, Teresa (2010). *L'Abans de Sant Just Desvern: Recull gràfic 1870-1975*. Col·lecció Baix Llobregat. El Papiol: Editorial Efados / Ajuntament de Sant Just Desvern.

OBIOLS AUTONELL, Aina (2003). *Un patrimoni que es fa mirar*. Sant Just Desvern. Ajuntament de Sant Just Desvern.

PÉREZ SÀNCHEZ, Miquel; SANAHUJA TORRES, Dolors; (1985). "Itinerari d'arquitectura de Sant Just Desvern. *Recorregut urbà i de masies de muntanya*". *Quaderns d'Estudis Santjustencs II*. Ajuntament de Sant Just Desvern.

QUINTANA CORTÈS, Josep (2012). "El Sanatori: una història d'amor i de desamor". *Miscel·lània d'Estudis Santjustencs*, núm. 17, p. 11-35.

PÉREZ SÀNCHEZ, Miquel; ROURA NUBIOLA, Margarida; SANAHUJA TORRES, Dolors; SOLIAS ARÍS, Josep Maria (1982-1986). *Catàleg i Pla Especial de Protecció i Rehabilitació del Patrimoni Arquitectònic de Sant Just Desvern*. Ajuntament de Sant Just Desvern.

VIDAL JANSÀ, Mercè (coord.); MESALLES, Jordi; PIZARRO, Lluís (2002). *Guia del patrimoni arquitectònic de Sant Just Desvern*. Arxiu Històric de Sant Just Desvern. Sant Just Desvern.

Enllaços d'interès:

[Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya](#)

[El Sanatori: una història d'amor i de desamor](#)

[Mapa d'Arquitectura i Paisatge Urbà Noucentistes](#)

